

Musica humana

A ló, a kecske és a bivaly

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer három testvér. Igen ám, de az anyjuk egy igen különös lény volt, magának a napnak az ükunokája, aki mindig kedve szerint különböző formájú utódokat hozott a világra. Egyébként is volt vagy 1000 gyereke, úgyhogy meg lehetett érteni, hogy törekedett a különbözősége.

Na, az ő sok gyereke közül is különösen szerette ezt a három lányát: a lovat, a kecskét és a bivalyt. Egész gyermekkorukban arra nevelte őket, hogy olyanok legyenek, amilyenek! Nem vette számításba, hogy ez később problémákhoz fog vezetni.

Hát, mi történt egyszer, az anya befogta kocsija elé a három lányát, de azok nem akartak elindulni sehogyse.

A bivaly nézett maga elé bambán. A kecske le-föl ugrándozott és táncolt, ahelyett, hogy előrefele haladt volna. A ló meg hol a sebeit nyalogatta, hol nagyot rántott a kocsin, hogy csak úgy nyekkent belé.

Leszállt az anyjuk a kocsiról, aki ezen a napon egy tüzes lilium formájában jelent meg, eléjük állt, nézte őket és csóválta a fejét. Láta, mit tett a nevelésével: biza ezek az ő gyerekei így nem fogják elhúzni szekerét a szomszéd utcáig sem, mert mind csak a maga feje után megy.

Leült hát eléjük, figyelte őket. A bivaly, igaz, hogy lassú volt, de szükség volt kitartására és eltökéltségére, különben célt nem érnek. A kecske, igaz, hogy kerge volt, de szükség volt humorára és könnyed tánclépéseire, különben beragadnak az út buktatóiba és célt nem érnek. A ló, igaz, hogy nagyon önfejű volt és fönnhordta az orrát, szükség volt víziójára és megbízhatóságára, különben célt nem érnek.

Az anya mindhárom lányát nagyon szerette és szeretne volna megtanítani őket arra, hogy hogyan működjenek együtt, hogy elérhessenek az ezüst hold birodalmába. Visszaült hát a szekérrre, eképp kormányozott: szózatot intézett hozzájuk, de nem kívülről, hanem belülről, hogy a szívükig érhessen:

-Kedves lányaim, el kell jussunk az ezüst hold birodalmába három napon belül, míg tüzes lilium képében vagyok jelen. Utána visszaváltozok kígyóvá és újabb ezer évet kell várjak arra, hogy egyesülhessek a holddal. Ezért kérlek, hallgassatok rám: Egész gyermekétegekben arra neveltelek benneteket, hogy olyanok legyetek, amilyenek vagytok, úgy istenigazából, s lám, most itt álltok szekerem előtt, mi meg sem moccan.

Az út eleje könnyű, vezess hát te, kecske, mert néked a legkönnyedebb a lépted, s így nem fáradtok el; az út közepe nehéz, itt csak az segít, ha látjuk a célt, ami még messze van, vezess hát te, ló; és az út vége kibírhatatlan, itt ellenállásra van szükség, tűzön-vizen át akaratra, vezess hát te, bivaly. Ha nem adjátok át magatokat a kecskének, túl hamar elfáradtok és nem érünk oda. Ha nem adjátok át magatokat a lónak, elveszítjük az utat és nem érünk oda, ha nem adjátok át magatokat a bivalynak, visszagurulunk a lejtőről, mint Sziszfusz és nem érünk oda. A három testvér jól figyelt befelé az anyai szóra és elindultak.

Egyenes volt az út, alföldi a táj. A ló horgasztotta volna a fejét, a bivaly cammogott, de a

kecske táncolva haladt, rászálltak a madarak, jó szelet hoztak nekik. A két testvér emlékezett a figyelmeztetésre, fölemelték fejüket, könnyítették léptüket és nem fáradtak el. Jó nagyot aludak, majd második napon egy sűrű erdőbe értek. Nem volt út. Csak meredélyek, vadnyomok. A bivaly vissza akart fordulni, a kecske sikított. De a ló ereje teljében érezte magát és a láthatatlan kacskaringókat követve közepes tempóban kivezette a csapatot az erdőből. Ismét nagyot aludtak. De most jött még csak a neheze: egy iszonyú hegy aljában találták magukat. A ló neki akart menni fejjel, a kecske meg át akarta ugrani. Ekkor következett a bivaly. Nagyon meredek volt a hegy, csak rézsutosan lehetett haladni, így azonban még hosszabb volt az út, de ez a bivalyt nem érdekelte. Kitartása nem ismert határokat. Pontban éjfélre oda is értek a hegy tetejére.

Ott aztán fölött a hold, a telihold és megáldotta őket, majd eggyé vált anyjukkal a tüzes liliummal. Aznap este nagy mulatságot csaptak, melyen mindenféle állat jelen volt és melynek a csend ugyanúgy rész volt, mint a tánc.

CODA: Azt hallottam, ott volt még maga Dufay is, róka képében. Nagyon hosszan és bizalmatlanul nézegette a három furcsa állatot, de aztán mind tovább nézte őket, annál inkább megszerette őket, velük mulatott egészen reggelig, s míg világ a világ.

Itt a vége, fuss el véle.